

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg skal ikke gøre meget for at forlænge denne debat, men der er et par enkelte betragtninger, som er fremkommet i forbindelse med debatten, som jeg godt vil knytte et par kommentarer til.

Som det fremgik af mit første indlæg, er arbejdsgruppens redegørelse nu sendt til udtalelse i amtsrådene i Jylland og på Fyn, og vi har bedt om eventuelle bemærkninger senest den 1. marts 1987. Som naturligt er og i overensstemmelse med intentionerne bag regionplanlægningsloven, får amtsrådene herved en mulighed for at give deres besyv med.

Jeg vil godt understrege – flere ordførere har været inde på det i deres indlæg – at garniseringsplanerne jo ikke i sig selv betyder, at der ændres på antallet af soldater i det samlede jysk-fynske område, altså i Vestre Landsdelskommando. Der er altså heller ikke tale om – jeg tror, det var fru Inger Harms, der var inde på det – at planerne skulle stride imod regionplanlægningslovens hensigter om at fremme en ligelig udvikling i landet. Men det udelukker selvfølgelig ikke, at der inden for de enkelte regioner kan ske forskydninger; det kan simpelt hen ikke undgås, hvis der overhovedet skal gennemføres garniseringsændringer.

Så vil jeg godt sige til hr. Dohrmann, der jo har foranlediget denne debat, at jeg synes, hans indlæg, både det første og det sidste, var præget af megen løs snak.

Hr. Dohrmann fremkom også med, at han skulle være blevet forholdt oplysninger, at han ikke skulle have fået adgang til det nødvendige materiale, idet han dog nævnte, at han havde fået stillet i udsigt, at en klassificeret rapport, som han var interesseret i, kunne han få lov til at læse i Forsvarsministeriet. Så må jeg sige, at det kan undre, at hr. Dohrmann ikke tog imod det tilbud. Når nu hr. Dohrmann synes, at denne sag haster så meget, at der bør rejses en forespørgsel om det, hvorfor ulejligede hr. Dohrmann sig så ikke over i Forsvarsministeriet og satte sig ind i det materiale, han fandt var så vigtigt for ham? Det kunne måske have været med til at hæve kvaliteten i hr. Dohrmanns indlæg, hvis han havde sat sig ind i det materiale. Men så vigtigt var det altså ikke.

Hr. Dohrmann kritiserede arbejdsmetoden, som vi har taget i anvendelse i forbindelse

med denne sag. Jeg må sige, at jeg synes, det har været en både rigtig og saglig måde at lægge tingene op på. Vi har haft en arbejdsgruppe, som har haft og har en meget bred sammensætning med folk både fra forsvarrets myndigheder og ministeriet og fra personelorganisationerne. Den arbejdsgruppe har gennemført et meget grundigt og et stort stykke arbejde – meget grundigt, hvilket jo også fremgår af rapportens omfang – og jeg mener, som flere ordførere har været inde på, at det er et godt udgangspunkt for vores videre drøftelser. Det vil ikke sige, at det resultat, vi lander på, bliver i overensstemmelse med alle indstillingerne i rapporten; det er jo det, de videre politiske drøftelser må afklare og naturligvis også de kommentarer, som vi imødeser, og som jo i vid udstrækning allerede er fremkommet.

Jeg mener som sagt, at en metode, hvor en arbejdsgruppe bliver bedt om at lave det store arbejde og grundige arbejde, som også er sket, derefter en høringsprocedure, som jo altså også er i overensstemmelse med intentionerne i regionplanlægningsloven og herefter så de videre drøftelser – kommentarer må vi jo også have til en række af de forskellige kritikpunkter, der er fremkommet i forbindelse med rapporten – må være den rigtige måde at lægge op til politiske beslutninger på i en så vigtig sag som denne.

Så siger hr. Dohrmann: jamen alle er jo vildt uenige, og ingen tilslutter sig osv. osv. Må jeg gøre opmærksom på, hr. Dohrmann, at forsvarrets personelorganisationer jo har deltaget i dette arbejde. Man har været med fra alle sider; det betyder naturligvis ikke, at alle er bundet, og derfor er det da heller ikke unaturligt, at der fremkommer kommentarer, uden at jeg af den grund vil sige, at jeg er faldet på bagen over alle de kommentarer, der er fremkommet fra alle sider.

Når hr. Dohrmann siger, at alle er uenige i alt, er det jo ikke rigtigt. Der er en bred tilslutning til selve filosofien omkring storgarnisonsområdet, også f.eks. hvis jeg må pege på den rapport, som Sønderjyllands Amtsråd har lavet og fremsendt. Det vil sige, at et meget væsentligt princip i den rapport, der er fremlagt, er der almindelige enighed om.

Så kommer hr. Dohrmann ind på hensynet til NATO, og jeg skal være den sidste til at underkende dette hensyn. Men jeg må gø-